NICHOLAS EMILIOU
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2025. november 27.[1]

C-412/24. sz. ügy

Fauré Le Page Maroquinier SAS,
Fauré Le Page Paris SAS
kontra
Goyard ST-Honoré SAS

(a Cour de cassation [semmítőszék, Franciaország] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Előzetes döntéshozatal – Védjegyek – 2008/95/EK irányelv – 3. cikk –Kizáró, illetve törlési okok – A 3. cikk (1) bekezdésének g) pontja – Megtévesztő védjegyek – Évszámot feltüntető védjegyek – Kézitáskákhoz hasonló luxus bőráruk – A fogyasztókat a védjegyjogosult alapításának éve tekintetében állítólagosan megtévesztő védjegyek”

I. Bevezetés

1. A jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgya a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló 2008/95/EK irányelv 3. cikke (1) bekezdése g) pontjának értelmezése.[2] Ez a rendelkezés előírja a tagállamok számára, hogy nem részesülhet védjegyoltalomban, illetve a védjegy törlésének van helye, ha a megjelölés „alkalmas a fogyasztók megtévesztésére különösen az áru, illetve a szolgáltatás fajtája, minősége vagy földrajzi származása tekintetében”.

2. Ezt a kérelmet annak a jogvitának a keretében terjesztették elő, amely három, kézitáskákat és egyéb bőrárukat előállító és értékesítő francia vállalkozás – egyrészt a Fauré Le Page Maroquinier SAS és a Fauré Le Page Paris SAS (a továbbiakban együtt: Fauré Le Page), másrészt a Goyard ST-Honoré SAS (a továbbiakban: Goyard) – között folyik, és amely a Fauré Le Page Paris – „1717” évszámot is tartalmazó – két, ábrás nemzeti védjegyének érvényességére vonatkozik.

3. A Goyard szerint a vitatott védjegyek a 2008/95 irányelv 3. cikke (1) bekezdésének g) pontja értelmében alkalmasak a fogyasztók megtévesztésére, ezért e rendelkezés alapján törölni kell azokat. E tekintetben azzal érvel, hogy az „1717” évszámnak az említett védjegyekben való

[1] Eredeti nyelv: angol.

[2] A 2008. október 22-i európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2008. L 299., 25. o.). Az említett irányelv már nem hatályos, helyébe a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2015. december 16-i (EU) 2015/2436 európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2015. L 336., 1. o.; helyesbítések: HL 2016. L 71., 325. o.; HL 2016. L 110., 5. o.) lépett. Mindazonáltal *ratione temporis* a 2008/95 irányelv alkalmazandó az alapeljárásra.

feltüntetése azt a benyomást kelti, hogy azok jogosultját 1717-ben alapították, és következésképpen a védjegyekkel ellátott áruk egy évszázadok óta működő vállalkozás know-how-ja alapján készülnek, és különleges minőségi szinttel rendelkeznek. A valóságban azonban ez nem így van, mivel a Fauré Le Page Paris-t és a Fauré Le Page -t csak 2009-ben, illetve 2011-ben alapították.

4. Tudomásom szerint a Bíróság eddig csak egy ítéletet hozott az említett rendelkezés korábbi változatának értelmezéséről.[3] A jelen ügy lehetőséget nyújt a Bíróságnak e rendelkezés alkalmazási feltételeinek további pontosítására.

II. Jogi keret

A. Az uniós jog

5. A 2008/95 irányelv 3. cikke, amelynek címe „Kizáró, illetve törlési okok” volt, a következőket írta elő:

„(1) A megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, illetve a védjegy törlésének van helye, ha a megjelölés

[…]

g) alkalmas a fogyasztók megtévesztésére különösen az áru, illetve a szolgáltatás fajtája, minősége vagy földrajzi származása tekintetében;

[…]”

B. A francia jog

6. A Code de la propriété intellectuelle (szellemi tulajdonról szóló törvénykönyv) L. 711-3. cikke c) pontjának az ügy tényállására alkalmazandó szövege szerint nem lajstromozható védjegyként vagy védjegy részeként az a megjelölés, amely az áru, illetve a szolgáltatás fajtája, minősége vagy földrajzi származása tekintetében alkalmas a fogyasztók megtévesztésére.

III. A tényállás, a nemzeti eljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

7. 1992-ig a Saillard Paris Sàrl (a továbbiakban: Saillard) francia társaság volt az egyetlen részvényese a Maison Fauré Le Page-nak, egy másik francia társaságnak, amely fegyverek, lőszerek és bőrből készült kiegészítők vásárlására és értékesítésére irányuló tevékenységet folytatott, és amely 1716 óta működött Párizsban. 1992. november 27-én ez utóbbi társaságot megszüntették, és vagyonának egésze átszállt a Saillardra.

[3] Lásd: 2006. március 30-i Emanuel ítélet (C-259/04, EU:C:2006:215; a továbbiakban: Emanuel ítélet). Ebben az ítéletben a Bíróság a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK első tanácsi irányelv (HL 1989. L 40., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o.) 3. cikke (1) bekezdésének g) pontját értelmezte. E rendelkezés szövege lényegében megegyezik a 2008/95 irányelv 3. cikke (1) bekezdése g) pontjának szövegével, amely jogilag az előbbi utódja. Az említett ítéletben adott értelmezés ezért átültethető az említett rendelkezésre.

8. A Fauré Le Page Paris – az alapeljárás egyik felperese – egy francia társaság, amelyet 2009. október 14-én jegyeztek be a registre du commerce et des sociétés-ba (cégjegyzék, Párizs). 2009. október 29-én a Saillard-tól megszerezte a 134782. sz. „Fauré Le Page” francia védjegyet többek között a következő áruk tekintetében: „vágó- és szúrófegyverek; lőfegyverek és azok részei; lőszerek és lövedékek; robbanóanyagok; lőállványok; tölténytartók; bőr és bőrutánzatok; utazótáskák és bőröndök”.

9. 2011. június 17-én a Fauré Le Page Paris bejelentette a 3839809. és a 3839811. sz. „Fauré Le Page Paris 1717” francia védjegyeket többek között „bőr és bőrutánzatok; utazótáskák és bőröndök; utazótáskák; kézitáskák” áruk vonatkozásában. Ezen védjegyek később lajstromozásra kerültek.

10. A Fauré Le Page Marroquinier – az alapeljárás másik felperese –egy francia társaság, amely 2012-ben Párizsban (Franciaország) üzletet nyitott a vitatott védjegyekkel ellátott áruk értékesítésére. 2013 óta egy francia áruházban is működtet egy kiskereskedelmi értékesítőhelyet, ahol szintén értékesít ilyen árukat.

11. 2012. október 26-án a Goyard keresetet indított a Fauré Le Page ellen, amelyben többek között a vitatott védjegyek törlését kérte azzal az indokkal, hogy azok a szellemi tulajdonról szóló törvénykönyv L. 711-3. cikkének c) pontja értelmében alkalmasak a fogyasztók megtévesztésére. 2015. január 30-i határozatában a Tribunal de Grande Instance de Paris (párizsi általános hatáskörű elsőfokú bíróság, Franciaország) elutasította a Goyard erre irányuló keresetét. A Goyard felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a Cour d’appel de Paris (párizsi fellebbviteli bíróság, Franciaország) előtt az említett határozat ellen.

12. 2016. október 4-i ítéletével a Cour d’appel de Paris (párizsi fellebbviteli bíróság) elutasította a Goyardnak a vitatott védjegyek megtévesztő jellegére vonatkozó kérelmét. Ezt a határozatot a chambre commerciale de la Cour de cassation (semmítőszék kereskedelmi kollégiuma) 2018. június 27-i ítélete hatályon kívül helyezte azzal az indokkal, hogy az „1717” évszámot a fogyasztók nem feltétlenül értelmezik úgy, hogy az a Fauré Le Page alapításának évére utal, hanem inkább a Maison Fauré Le Page (amelynek a Fauré Le Page az utódja) alapításának idejére.

13. A felülvizsgálati kérelmet követő visszautalás alapján eljáró cour d’appel de Paris (párizsi fellebbviteli bíróság) 2021. november 23-án úgy döntött, hogy a vitatott védjegyek alkalmasak a fogyasztók megtévesztésére, ezért törölni kell azokat.

14. Konkrétan a bíróság megállapította, hogy a fogyasztók úgy érthetik a vitatott védjegyekben szereplő „Paris 1717” elemeket, hogy azok a Fauré Le Page vállalkozás létrehozásának helyére és évére utalnak, és így a fogyasztók azt hihetik, hogy a társaság 1717 óta folyamatosan működik, valamint azt, hogy az eredeti Maison Fauré Le Page know-how-ja átadásra került a Fauré Le Page-nak, noha valójában nem ez a helyzet. A bíróság hozzátette, hogy a luxus bőrárukat vásárló fogyasztók gyakran jelentőséget tulajdonítanak az ezen árukat forgalmazó vállalkozás történetének és fennállása időtartamának, mivel ez garantálja az áruk előállításához szükséges szakértelmet és azok minőségét.

15. A Fauré Le Page felülvizsgálati kérelmet nyújtott be ezen ítélet ellen a Cour de cassationhoz (semmítőszék, Franciaország), amely a jelen ügyben a kérdést előterjesztő bíróság.

16. Az említett bíróság előtt a Fauré Le Page azzal érvel, hogy ahhoz, hogy egy védjegyet a 2008/95 irányelv 3. cikke (1) bekezdésének g) pontja értelmében a fogyasztók megtévesztésére alkalmasnak lehessen tekinteni, az átlagos fogyasztó megtévesztésének nem a védjegy jogosultjának jellemzői, hanem a védjeggyel ellátott áruk vagy szolgáltatások jellemzői tekintetében kell fennállnia. Mivel a vitatott védjegyek nem utalnak a velük ellátott áruk konkrét jellemzőire, és belőlük legfeljebb az következik, hogy ezek az áruk különleges szintű minőséggel vagy presztízzsel rendelkeznek, nem tekinthető úgy, hogy ezen védjegyek az említett rendelkezés hatálya alá tartoznak.

17. A Cour de cassation (semmítőszék) úgy véli, hogy bár a 2008/95 irányelv 3. cikke (1) bekezdésének g) pontja számos olyan termék- vagy szolgáltatásjellemzőt felsorol, amely tekintetében egy védjegy megtévesztő lehet, ez a felsorolás nem kimerítő. Ezért ez a rendelkezés olyan helyzetben is alkalmazható, amikor a védjegy valótlan információt közvetít a védjegy jogosultjáról (jelen esetben például az adott ágazatban való működés éveinek számáról), és az átlagos fogyasztó ennek következtében azt hiszi, hogy az áruk vagy szolgáltatások különleges szintű minőséggel vagy presztízzsel rendelkeznek.

18. E tekintetben emlékeztet arra, hogy – a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint[4] – a magas presztízsű áruk minősége nem csupán anyagi jellemzőikből fakad, hanem azon tekintélyből, presztízst sugalló imázsból is, amely luxusérzettel ruházza fel őket.

19. Úgy véli továbbá, hogy az Emanuel ítélet – amelyben a Bíróság megállapította, hogy egy védjegy nem alkalmas a fogyasztók megtévesztésére, ha az általa közvetített, állítólagosan valótlan információ az árukat előállító vállalkozásra vonatkozik, és nem magukra az árukra – más helyzetre vonatkozott. Az említett ügyben ugyanis a vitatott védjegy egy divattervező nevét tartalmazta.

20. Végül emlékeztet a Cour d'appel de Paris-nak (párizsi fellebbviteli bíróság) a fenti 14. pontban összefoglalt megállapításaira.

21. Ebben az összefüggésben a Cour de cassation (semmítőszék) úgy véli, hogy az alapügyben fennálló jogvita megoldása attól függ, hogy ezen megállapítások elegendőek-e ahhoz, hogy a vitatott védjegyeket a 2008/95 irányelv 3. cikke (1) bekezdésének g) pontja alapján törölni kelljen.

22. E tekintetben először is szükségesnek véli meghatározni, hogy az a tény, hogy valamely védjegy a jogosultjára vonatkozó olyan téves információt közvetít, amely befolyásolhatja az e védjeggyel jelölt áruk és szolgáltatások átlagos fogyasztóját, elegendő-e a védjegy megtévesztő jellegének megállapításához, vagy az átlagos fogyasztó tévedésének az említett áruk vagy szolgáltatások jellemzőire kell vonatkoznia.

23. Ezt követően – amennyiben ez a tévedés a védjeggyel jelölt áruk vagy szolgáltatások jellemzőire vonatkozik – a Cour de cassation (semmítőszék) arra vár választ, hogy a megtévesztő jelleg megállapításához szükséges-e, hogy a védjegy ezen áruk vagy szolgáltatások lehetséges jellemzőinek kellően konkrét megjelölését képezze.

24. Végül, ha erre a kérdésre igenlő választ kell adni, az említett bíróság arra vár választ, hogy – különösen a luxusáruk területén – az a tény, hogy a védjegy a jogosultjának jelentős tapasztalatot és a védjeggyel jelölt áruk előállítására vonatkozó know-how-t tulajdonít, ilyen, kellően konkrét megjelölésnek minősül-e.

[4] Lásd: 2009. április 23-i Copad ítéletet (C-59/08, EU:C:2009:260). Az ítélet azt vizsgálta, hogy hivatkozhat-e a védjegy jogosultja az engedményessel szemben az áruk minőségének csorbítására.

25. A fentiekre tekintettel a Cour de cassation (semmítőszék, Franciaország) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Úgy kell-e értelmezni a [2008/95] irányelv 3. cikke (1) bekezdésének g) pontját, hogy valamely védjegyben egy kitalált évszám szerepeltetése, amely az áruk előállítójának patinás múltjára, megbízhatóságára és know-how-jára, és ennélfogva az említett áruk egyik nem anyagi jellemzőjére vonatkozó valótlan információt közvetít, lehetővé teszi a fogyasztó tényleges megtévesztése vagy e megtévesztés kellően súlyos veszélye fennállásának megállapítását?

2) Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén úgy kell-e értelmezni ezt a cikket, hogy

a) egy védjegy megtévesztőnek tekinthető, ha fennáll a veszélye annak, hogy a védjeggyel jelölt áruk és szolgáltatások fogyasztója azt hiszi, hogy a védjegy jogosultja ezen áruk előállítása terén több évszázados múltra tekint vissza, ami presztízst sugalló imázst kölcsönöz ezen áruknak, noha nem ez a helyzet?

b) ahhoz, hogy meg lehessen állapítani a fogyasztó tényleges megtévesztésének vagy megtévesztése kellően súlyos veszélyének fennállását, amelytől a védjegy megtévesztő jellegének megállapítása függ, az szükséges, hogy a védjegy az árujegyzékben szereplő áruk és szolgáltatások lehetséges jellemzőinek kellően konkrét megjelölését képezze ahhoz, hogy az érintett fogyasztó azt hihesse, hogy az áruk és szolgáltatások bizonyos olyan tulajdonságokkal bírnak, amelyekkel valójában nem rendelkeznek?”

26. A 2024. június 5-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmet 2024. június 10-én vették nyilvántartásba a Bíróság hivatalánál. A Fauré Le Page, a Goyard, a Francia Köztársaság és az Európai Bizottság írásbeli észrevételeket nyújtott be. Ugyanezen érdekelt felek szintén írásban válaszoltak a Bíróság által feltett kérdésekre. Tárgyalás tartására nem került sor.

IV. Elemzés

27. A Cour de cassation (semmítőszék) három kérdésével
– amelyeket együttesen fogok elemezni – lényegében arra keresi a választ, hogy alkalmazható-e a 2008/95 irányelv 3. cikke (1) bekezdésének g) pontjában foglalt törlési ok egy olyan védjegyre, amely egyik elemként egy évszámot (jelen esetben: 1717) tartalmaz. Az említett bíróság azt szeretné megtudni, hogy a fogyasztók pusztán a vitatott védjegyek jogosultjának (jelen esetben a Fauré Le Page Paris) – téves – létrehozási éveként értelmezhetnek-e egy ilyen évszámot, vagy úgy is, hogy az – állítólag valótlan – információt közvetít az említett védjegyekkel ellátott áruk egyik jellemzőjéről, nevezetesen, hogy ezen áruk egy több évszázados múlttal bíró vállalkozás know-how-ja alapján készülnek és különleges szintű minőséggel rendelkeznek.

28. Értékelésemet azzal kezdem, hogy tisztázom: az említett rendelkezés alapján nincs helye egy olyan védjegy törlésének, amely a jogosultja jellemzőjét illetően alkalmas a fogyasztók megtévesztésére, kivéve, ha megállapítást nyer, hogy az ilyen védjegy az általa jelölt áruk vagy szolgáltatások jellemzői vonatkozásában is megtévesztő. Ezen túlmenően a védjegynek az ilyen jellemző kellően konkrét megjelölésének kell minősülnie. Elmagyarázom majd, hogy a vitatott védjegyekhez hasonló védjegy véleményem szerint miért nem felel meg egyik fenti feltételnek sem (A).

29. Ezt követően kifejtem, hogy – még ha feltételezzük is, hogy egy védjegy valamely eleme (például az „1717” évszám) képes a védjeggyel jelölt áruk vagy szolgáltatások egy konkrét jellemzőjéről információt közvetíteni – az ilyen információ esetleges pontatlanságát (következésképpen a védjegy megtévesztő jellegét) kizárólag a lajstromozására irányuló bejelentésben szereplő áruk vagy szolgáltatások jellemzőinek fényében kell értékelni. Ezen jellemzők nem tartalmaznak külső elemeket, mint például a védjegyjogosult tényleges létrehozásának évét (a jelen esetben 2009) (B).

30. Végül kifejtem, hogy az általam a Bíróságnak javasolt megoldás nem zárja ki azonban a védjegyoltalomnak a 2008/95 irányelv egy másik rendelkezése alapján történő megszűnésének megállapítását (szemben annak törlésével) egy olyan védjegy esetében, amely – a jelenlegi jogosult (jelen esetben a Fauré Le Page Paris) létrehozásának éve helyett – a védjeggyel ellátott áruk eredeti előállítója (jelen esetben a Maison Fauré Le Page) létrehozásának (megközelítő) évére való utalást tartalmaz. Ez nem zárja ki más jogorvoslatok igénybevételét sem (C).

A. A védjegynek a védjeggyel ellátott áruk, illetve szolgáltatások valamely konkrét jellemzője tekintetében kell alkalmasnak lennie a fogyasztók megtévesztésére

31. A Goyard kivételével valamennyi fél és érdekelt fél úgy véli, hogy ahhoz, hogy egy védjegy törlésének a 2008/95 irányelv 3. cikke (1) bekezdésének g) pontja alapján helye legyen, a védjegynek a védjeggyel ellátott *áruk, illetve szolgáltatások* valamely jellemzője tekintetében kell alkalmasnak lennie a fogyasztók megtévesztésére.

32. A Goyard viszont azzal érvel, hogy bár az említett rendelkezés kifejezetten kimondja, hogy a védjegy megtévesztő jellege kapcsolódhat „az áru, illetve a szolgáltatás fajtáj[ához], minőség[éhez] vagy földrajzi származás[ához]”, ez a felsorolás nem kimerítő (mivel azt a „különösen” szó előzi meg). Következésképpen a 2008/95 irányelv 3. cikke (1) bekezdésének g) pontja alapján is helye lehet egy olyan védjegy törlésének, amely kizárólag a jogosultja (vagy a védjeggyel ellátott árukat előállító vállalkozás) valamely különleges jellemzőjével – például az alapításának évével – kapcsolatban alkalmas a fogyasztók megtévesztésére, anélkül hogy az említett rendelkezésnek rögzítenie kellene, hogy a védjegy által közvetített információ az áruk, illetve szolgáltatások valamely különleges jellemzőjéhez kapcsolódik. [5]

33. Nem osztom ezt az álláspontot. Először is megjegyzem, hogy az említett rendelkezésben felsorolt valamennyi példa (a „[fajta, minőség vagy földrajzi származás]”) kifejezetten a védjeggyel ellátott áruk, illetve szolgáltatások jellemzőjeként van meghatározva. Ebből kiindulva a francia kormány úgy véli, hogy a 2008/95 irányelv 3. cikke (1) bekezdésének g) pontjában használt „különösen” kifejezés arra utal, hogy az uniós jogalkotó szándéka az volt, hogy nyitva hagyja az áruk vagy szolgáltatások azon jellemzőinek felsorolását, amelyek tekintetében egy védjegy megtévesztő lehet, nem pedig az, hogy lehetővé tegye, hogy valamely védjegy megtévesztő jellege kizárólag a jogosultjának jellemzői alapján kerüljön megállapításra.

[5] Mellékesen megjegyzem, hogy a Goyard érvelése e tekintetben nem teljesen következetes. Egyrészt – amint azt az imént kifejtettem – azt állítja, hogy a 2008/95 irányelv 3. cikke (1) bekezdése g) pontjának szövegéből következik, hogy a releváns jellemzőnek nem kell az adott védjeggyel ellátott áruhoz kapcsolódnia, hanem vonatkozhat például az áru előállítójára is. Másrészt a Bíróság egyik kérdésére adott válaszából úgy tűnik, mintha azt állítaná, hogy a védjegy által az előállítóról szolgáltatott (téves) információ alapján a fogyasztók szükségszerűen azt feltételezik, hogy az áruk bizonyos olyan jellemzőkkel bírnak, amelyekkel valójában nem rendelkeznek.

34. A Bíróság ítélkezési gyakorlata alátámasztja ezt az értelmezést. Az Emanuel ítéletében[6] a Bíróság megállapította, hogy a védjegyekkel megjelölt áruk tervezőjének és első előállítójának – aki már nem vett részt azok gyártásában – nevével megegyező védjegy csupán emiatt nem zárható ki a lajstromozásból azon okból, hogy megtéveszti a fogyasztókat. Ebben az ítéletben szerepel először utalás arra, hogy a 2008/95 irányelv 3. cikke (1) bekezdésének g) pontja rendeltetése szerint nem alkalmazandó az olyan védjegyre, amely csupán a jogosultjának valamely jellemzője – például személyazonossága (mint az Emanuel ítéletben) vagy alapításának éve (amint az állítólag a jelen ügyben a helyzet) – tekintetében alkalmas a fogyasztók megtévesztésére.

35. Ezen túlmenően a Törvényszék ítélkezési gyakorlatában található, a 207/2009 rendelet[7] 7. cikke (1) bekezdése g) pontjának (amely az uniós védjegyekre vonatkozott, de megfogalmazása megegyezik a 2008/95 irányelv 3. cikke (1) bekezdésének g) pontjával) értelmezésére vonatkozó példák azt mutatják, hogy annak értékelése, hogy egy védjegy „alkalmas[-e] a fogyasztók megtévesztésére", mindig a védjeggyel ellátott áruk, illetve szolgáltatások jellemzői szempontjából történik.

36. A Törvényszék különösen azt állapította meg, hogy a BIO-INSECT Shocker európai uniós szóvédjegy alkalmas a fogyasztók megtévesztésére, mivel azt úgy észlelik, mint amely ökológiai vagy a környezetvédelemhez kapcsolódó termékekre vonatkozik, holott valójában biocid termékként lajstromozták.[8] Az említett bíróság ugyancsak kimondta, hogy a CAFFÈ NERO szómegjelölés európai uniós védjegyként történő lajstromozását helyesen utasították el, mivel a fogyasztók valószínűleg azt hinnék, hogy a lajstromozás iránti kérelemben szereplő áruk egy része – nevezetesen a tea, a kakaó és a kakaó alapú készítmények, valamint a kávépótlók – fekete kávé vagy fekete kávét tartalmaz, holott valójában ez nem így volt.[9]

37. Általánosabban a Törvényszék megállapította, hogy a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése g) pontjának alkalmazása céljából meg kell vizsgálni, hogy a védjegybejelentés időpontjában nincs-e ellentmondás a vitatott védjegy által hordozott információ és az említett kérelemben megjelölt *áruk jellemzői* között.[10] Ugyanebben az értelemben az említett bíróság megállapította, hogy „[a] védjegy csak akkor megtévesztő, ha az érintett fogyasztó azt hiheti, hogy az *áruk és szolgáltatások* bizonyos olyan tulajdonságokkal bírnak, amelyekkel valójában nem rendelkeznek",[11] megerősítve ezzel azt, hogy az említett rendelkezés szerinti értékelésnek az érintett fogyasztó árukkal vagy szolgáltatásokkal kapcsolatos észlelésére kell összpontosítania.

6 51. pont.

7 A közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i rendelet (HL 2009. L 78., 1. o.; helyesbítés: HL 2017. L 142., 104. o.), amely az európai uniós védjegyről szóló, 2017. június 14-i (EU) 2017/1001 európai parlamenti és tanácsi rendelet hatálybalépése előtt volt alkalmazandó (HL 2017. L 154., 1. o.). E rendelet 7. cikke (1) bekezdésének g) pontja szövegezésében megegyezik a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének g) pontjával.

8 Lásd: 2020. május 13-i SolNova kontra EUIPO – Canina Pharma (BIO-INSECT Shocker) ítélet (T-86/19, EU:T:2020:199).

9 Lásd: 2016. október 27-i Caffè Nero Group kontra EUIPO (CAFFÈ NERO) ítélet (T-29/16, nem tették közzé, EU:T:2016:635). Lásd még a 2017. október 26-i Alpirsbacher Klosterbräu Glauner kontra EUIPO (Klosterstoff) ítéletet (T-844/16, EU:T:2017:759), amelyben a Törvényszék megerősítette a Klosterstoff megjelölés lajstromozásának megtagadásáról szóló határozatot azzal az indokkal, hogy a lajstromozásra bejelentett megjelölés az „Alkoholmentes italok, különösen alkoholmentes sörök" megnevezésű áruk tekintetében alkalmas az érintett fogyasztók megtévesztésére, valamint a 2023. november 29-i Myforest Foods kontra EUIPO (MYBACON) ítéletet (T-107/23, nem tették közzé, EU:T:2023:769), amelyben kimondta, hogy a MYBACON megjelölés európai uniós szóvédjegyként való lajstromozását meg kell tagadni, mivel a szóban forgó élelmiszerek – gombaalapú húshelyettesítők; húshelyettesítők; főként húshelyettesítőkből, többek között gombaalapú húshelyettesítőkből összeállított készítelek – jellegüket tekintve alkalmasak a fogyasztók megtévesztésére.

10 2022. június 29-i ítélet Hijos de Moisés Rodríguez González kontra EUIPO – Ireland és Ornua (La Irlandesa 1943) ítélet (T-306/20, EU:T:2022:404). Kiemelés tőlem.

11 Lásd: 2018. november 29-i Khadi and Village Industries Commission kontra EUIPO – BNP Best Natural Products (Khadi Ayurveda) ítélet (T-683/17, nem tették közzé, EU:T:2018:860, 53. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Kiemelés tőlem.

38. A 2008/95 irányelv 3. cikke (1) bekezdése g) pontjának rendszertani és teleologikus értelmezése tovább erősíti azt a következtetést, miszerint ahhoz, hogy egy védjegy az említett rendelkezés alapján törölhető legyen, a védjegynek a védjeggyel ellátott áruk vagy szolgáltatások (és nem csupán a jogosult) valamely jellemzője tekintetében kell megtévesztőnek lennie.

39. Először is, a 2008/95 irányelv 13. cikke előírja, hogy „[h]a a védjegybejelentés elutasításának, a védjegy törlésének vagy a védjegyoltalom megszűnése megállapításának oka csak az árujegyzékben szereplő áruk, illetve szolgáltatások egy része tekintetében áll fenn, a védjegybejelentés elutasításának, a védjegy törlésének vagy a védjegyoltalom megszűnése megállapításának csak a szóban forgó áruk, illetve szolgáltatások tekintetében van helye”. Amint arra a Fauré Le Page rámutat, mivel ez a rendelkezés azt feltételezi, hogy egy védjegy csak a védjeggyel ellátott áruk vagy szolgáltatások egy részének jellemzői tekintetében is lehet megtévesztő, ez megerősíti, hogy az irányelv 3. cikke (1) bekezdésének g) pontjában szereplő törlési ok értékelését mindig az említett árukra vagy szolgáltatásokra vonatkozóan kell elvégezni.

40. Másodszor, az általam a Bíróság számára javasolt értelmezés összhangban áll a 2008/95 irányelv 2. cikkének szövegével, amely előírja, hogy csak az olyan megjelölés részesülhet „védjegyoltalomban”, amely alkalmas arra, hogy valamely vállalkozás *áruit vagy szolgáltatásait*[12] megkülönböztessen más vállalkozások áruitól vagy szolgáltatásaitól. A 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése g) pontjának alkalmazása kapcsán a Törvényszék megállapította a védjegy alapvető rendeltetését, amely abban áll, hogy tanúsítsa a fogyasztó vagy a végső felhasználó számára a védjeggyel megjelölt áru vagy szolgáltatás származását, lehetővé téve számukra, hogy az összetévesztés lehetősége nélkül megkülönböztethessék azokat más eredetű áruktól vagy szolgáltatásoktól. Az említett rendelkezés szerinti értékelést ezért egyrészről csak a szóban forgó árukra és szolgáltatásokra, másrészről pedig csak a védjegynek az érintett fogyasztók általi észlelésére tekintettel lehet elvégezni.[13] Számomra egyértelmű, hogy ugyanez a logika szolgál a 2008/95 irányelv 3. cikke (1) bekezdése g) pontjának alapjául.

41. A fentiekre tekintettel úgy vélem, hogy az a védjegy, amely kizárólag a jogosultjának – nem pedig az általa jelölt áruk vagy szolgáltatások – valamely jellemzője (például létrehozásának éve) tekintetében alkalmas a fogyasztók megtévesztésére, nem törölhető e rendelkezés alapján.

42. Következésképpen a jelen ügyben az a puszta tény, hogy a vitatott védjegyek a jogosultjuk létrehozásának évét illetően alkalmasak lehetnek a fogyasztók megtévesztésére, nem elegendő a 2008/95 irányelv 3. cikke (1) bekezdésének g) pontja alapján történő törlés megállapításához. Amint azt a francia kormány is megjegyzi, az említett év önmagában nem közvetít semmilyen információt az e védjegyekkel ellátott árukról vagy szolgáltatásokról.

43. Ugyanakkor igaz – amint arra a kérdést előterjesztő bíróság is rámutat –, hogy a védjegyjogosult létrehozási évének a védjegyben való szerepeltetése – különösen, ha az évszám feltűnően korai – a fogyasztókban azt a benyomást keltheti, hogy a védjeggyel ellátott áruk előállítása, illetve a szolgáltatások nyújtása meghatározott know-how alapján történik, és azok egy bizonyos szintű minőséggel vagy presztízzsel rendelkeznek.

[12] Kiemelés tőlem.

[13] Lásd: 2018. március 22-i Safe Skies kontra EUIPO – Travel Sentry (TSA LOCK) ítélet (T-60/17, nem tették közzé, EU:T:2018:164, 62. és 63. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Lásd még: 2025. április 2-i Giuliani kontra EUIPO – H&H (Swisse) ítéletet (T-442/23, nem tették közzé, EU:T:2025:354, 100. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

44. E tekintetben azonban emlékeztetek arra, hogy ahhoz, hogy egy védjegy a 2008/95 irányelv 3. cikke (1) bekezdésének g) pontja alapján törölhető legyen, nem elég, ha az csak az általa jelölt áruk vagy szolgáltatások valamely jellemzője tekintetében alkalmas a fogyasztók megtévesztésre, hanem az ilyen jellemző *kellően konkrét* megjelölésének is kell minősülnie. A Törvényszék állandó ítélkezési gyakorlata szerint ugyanis – amelyet véleményem szerint a Bíróságnak is támogatnia kellene –, ha egy megjelölés nem közvetít kellően konkrét és egyértelmű üzenetet a védett árukról és szolgáltatásokról, vagy azok jellemzőiről, hanem csupán utal rájuk, akkor ezen árukra és szolgáltatásokra vonatkozóan nem lehet szó megtévesztésről. [14]

45. Véleményem szerint pusztán egy évszámnak a védjegyben való feltüntetése – az arra történő egyértelmű utalás nélkül, hogy az (állítólag) a védjegyjogosult alapításának évét jelenti – önmagában nem minősül ilyen kellően konkrét megjelölésnek.

46. Valójában – további pontosítás hiányában – az ilyen évszámot a fogyasztók a védjeggyel ellátott árukat előállító vagy értékesítő, illetve a szolgáltatásokat nyújtó vállalkozás – amely a védjegyjogosulttól eltérő jogi vagy természetes személy is lehet – alapításának éveként vagy az árukat eredetileg előállító, illetve a szolgáltatásokat eredetileg nyújtó, majd a vagyonát később egy másik jogalanyra átruházó vállalkozás alapítási (vagy történetének egy másik jelentős) éveként is értelmezhetik. Ezen utóbbi értelmezés jelen ügyben történő elfogadása esetén – a kérdést előterjesztő bíróság értékelésétől függően – úgy vélem, hogy a vitatott védjegyeket aligha lehetne a fogyasztók megtévesztésére alkalmasnak tekinteni, mivel a Fauré Le Page által forgalmazott áruk eredeti előállítója, a Maison Fauré Le Page már létezett 1717-ben (egy évvel korábban, 1716 -ban alapították).

47. Ezen túlmenően a védjegyben szereplő „1717” évszám ugyanúgy értelmezhető akként, hogy az a védjeggyel ellátott áruk formatervezési mintájának első megjelenési évére, vagyis az első modell/változat forgalomba hozatalának évére utal. Úgy is értelmezhető, mint az áruk előállítása során alkalmazott know-how vagy technika kifejlesztésének éve, vagy – amint azt a Bizottság megjegyzi – mint egy pusztán kitalált vagy fiktív év, amely sem az áruk mögött álló vállalkozás know-how-ját vagy tapasztalatát, sem ezen áruk minőségét nem tanúsítja.

48. Véleményem szerint a Cour de cassation (semmítőszék) által előterjesztett kérdések megfogalmazása is kifejezi ezt a kétértelműséget. A bíróság megjegyzi, hogy a vitatott védjegyekben szereplő „1717” elem egyrészt értelmezhető úgy, hogy az „az áruk előállítójának patinás múltjára, megbízhatóságára és know-how-jára” vonatkozó valótlan információt közvetít, másrészt pedig azt sugallja, hogy a védjegy jogosultja ezen áruk előállítása terén több évszázados múltra tekint vissza, ami presztízst sugalló imázst kölcsönöz ezen áruknak. Az a tény, hogy a Cour de cassation (semmítőszék) a „1717” elemre vonatkozóan többféle – bizonyos mértékben homályos – értelmezést is figyelembe vesz, véleményem szerint megerősíti, hogy a vitatott védjegyek nem minősülnek az általuk jelölt áruk valamely jellemzője kellően konkrét megjelölésének. Ettől eltérő értékeléshez vezethetne, ha a védjegyek az említett elem helyett pontosabb megfogalmazást tartalmaznának, például „Kézműves munkák 1717 óta” vagy „1717 óta alkalmazott technika”. Ez azonban a jelen esetben nem így van.

[14] Lásd analógia útján a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének g) pontjára vonatkozó ítélkezési gyakorlatot, különösen a 2017. június 27-i Aldi Einkauf kontra EUIPO – Fratelli Polli (ANTICO CASALE) ítéletet (T-327/16, nem tették közzé, EU:T:2017:439, 51. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Amint azt az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO) iránymutatásaiban kifejti, az érintett vásárlóközönségnek a megjelölést az áruk és szolgáltatások jellegére, minőségére vagy földrajzi eredetére (vagy egyéb jellemzőjére) vonatkozó, oly módon megfogalmazott konkrét, világos és egyértelmű üzenetként kell felismernie, hogy a megtévesztéstől mentes használat lehetetlen legyen (lásd https://guidelines.euipo.europa.eu/2302857/2227837/trade-mark-guidelines/2-the-test-for-deceptiveness).

B. A 3. cikk (1) bekezdésének g) pontja szerinti értékelésnek kizárólag a védjegyen és az árujegyzéken kell alapulnia

49. Ebben a szakaszban kifejtem, hogy még akkor is, ha megállapítható, hogy a védjegy egy eleme – mint amilyen az „1717” évszám – az áru vagy szolgáltatás egy konkrét jellemzőjéről közvetít információt – például arra utal, hogy az áru egy több évszázados vállalkozás know-how-ja alapján készül és különleges szintű minőséggel rendelkezik –, ezen információ pontatlansága, és így a védjegy potenciálisan megtévesztő jellege mindenesetre csak a lajstromozás iránti kérelemben szereplő áru vagy szolgáltatás jellemzői alapján értékelhető. Nem tartozik ezen jellemzők közé a védjegyjogosult tényleges alapításának éve (a jelen ügyben 2009).

50. E tekintetben emlékeztetek arra, hogy PMJC-ügyre vonatkozó indítványomban [15] kifejtettem, hogy a Bíróság már megállapította, hogy „annak megállapíthatóságához, hogy egy védjegy lajstromozására a megtévesztés veszélyére vonatkozó kizáró ok megsértésével került sor, annak bizonyítása szükséges, hogy a védjegyként történő lajstromozásra bejelentett megjelölés önmagában is ilyen veszélyt idézne elő”. [16] A Fauré Le Page, a francia kormány és a Bizottság érvelése szerint a 2008/95 irányelv 3. cikke (1) bekezdésének g) pontjában meghatározott törlési ok megköveteli annak megállapítását, hogy a lajstromozás iránti kérelem benyújtásának időpontjában a védjegy *önmagában véve* megtévesztő volt [17] – abban az értelemben, hogy a fogyasztók abból olyan információt vonhatnak le, amely szükségszerűen valótlan az adott kérelemben felsorolt áruk vagy szolgáltatások tekintetében. Más szóval, eleve [18] ellentmondásnak kellett lennie a vitatott védjegy által hordozott információ és az említett kérelemben megjelölt áruk jellemzői között. [19]

51. Következésképpen a 2008/95 irányelv 3. cikke (1) bekezdésének g) pontja szerinti megtévesztő jelleg értékelése során nem vehető figyelembe egyetlen olyan konkrét körülmény sem, amely nem magából a védjegyből vagy a védjeggyel ellátott árukat és szolgáltatásokat a kérelem benyújtásának időpontjában tartalmazó jegyzékből ered. [20]

52. A jelen ügyben nincs ellentmondás a védjegy által közvetített információk és a lajstromozás iránti kérelemben szereplő áruk vagy szolgáltatások jellemzői között. Az említett kérelemben szereplő árujegyzékben – nevezetesen: „bőr és bőrutánzatok; utazótáskák és bőröndök; utazótáskák; kézitáskák” – ugyanis semmi sem mond ellent a vitatott védjegyek által állítólagosan közvetített információnak, azaz hogy az említett védjegyekkel ellátott áruk egy több évszázados vállalkozás know-how-ja alapján készülnek, és különleges minőségi szinttel rendelkeznek. Az a tény, hogy a Fauré Le Page Paris és a Fauré Le Page Maroquinier csak 2009-ben, illetve 2011-ben jött létre, nem vehető figyelembe, mivel – amint azt már kifejtettem – ez az információ nem szerepel magukban a vitatott védjegyekben, sem az e védjegyekkel ellátott áruk vagy szolgáltatások jegyzékében.

[15] C-168/24, EU:C:2025:221 (a PMJC-ügyre vonatkozó indítványom). Lásd az indítvány 41–46. pontját.

[16] Lásd: 2017. június 8-i W. F. Gözze Frottierweberei és Gözze ítélet (C-689/15, EU:C:2017:434, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Kiemelés tőlem. Az említett ítélet a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése g) pontjának – nem pedig a 2008/95 irányelv 3. cikke (1) bekezdése g) pontjának – értelmezésére vonatkozott. Analógia útján azonban alkalmazható az utóbbi rendelkezés értelmezésére is.

[17] Lásd analógia útján: 2025. szeptember 3-i Verband der Islamischen Kulturzentren kontra EUIPO – Inaba Shokuhin (TUNA) ítéletet (T-377/24, nem tették közzé, EU:T:2025:825, 80. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Lásd még a PMJC-ügyre vonatkozó indítványom 41. és 44. pontját, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot.

[18] Lásd analógia útján: 2022. június 29-i Hijos de Moisés Rodríguez González kontra EUIPO – Ireland és Ornua (La Irlandesa 1943) ítélet (T-306/20, EU:T:2022:404, 68. pont).

[19] Lásd analógia útján a fenti 37. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatot.

[20] Lásd analógia útján: 2025. szeptember 3-i Verband der Islamischen Kulturzentren kontra EUIPO – Inaba Shokuhin (TUNA) ítélet (T-377/24, nem tették közzé, EU:T:2025:825, 81–83. pont).

53. Mindazonáltal a Goyard azzal érvel, hogy a 2008/95 irányelv 3. cikke (1) bekezdésének g) pontjában szereplő – és a fenti 31. pontban idézett – számos példa közül a „földrajzi származás[ra]” vonatkozó eset feltételezi a szóban forgó áruk vagy szolgáltatások előállítási helyével kapcsolatos olyan körülmények figyelembevételét, amelyek kívül esnek magán a védjegyen vagy a védjeggyel ellátott áruk vagy szolgáltatások jegyzékén. Goyard szerint ebből az következik, hogy az olyan elemek, mint a jelen esetben az a tény, hogy a Fauré Le Page Paris és a Fauré Le Page Maroquinier 2009-ben, illetve 2011-ben jött létre – amelyet sem maga a védjegy, sem a védjeggyel ellátott áruk vagy szolgáltatások jegyzéke nem tartalmaz –, a 2008/95 irányelv 3. cikke (1) bekezdésének g) pontja alapján szintén figyelembe vehetők a védjegy törlése kapcsán.

54. Megint csak nem értek egyet. Először is elismerem, hogy a Bíróság – vagy éppen a Törvényszék – ítélkezési gyakorlatában nincs példa arra, hogy ténylegesen megállapították volna egy védjegyről, hogy az az említett rendelkezés vagy a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének g) pontja értelmében (amelynek – amint azt már a fenti 35. pontban kifejtettem – megfogalmazása megegyezik a 2008/95 irányelv 3. cikke (1) bekezdésének g) pontjával) alkalmas a fogyasztók megtévesztésére a védjeggyel ellátott áruk vagy szolgáltatások „földrajzi származása” tekintetében.

55. Számomra úgy tűnik azonban, hogy a 207/2009 rendelet 7. cikke (1) bekezdése g) pontjának alkalmazásával összefüggésben a Törvényszék a „földrajzi származás” fogalmát tágan értelmezte, és szerinte az az áruk, illetve szolgáltatások származásának vagy eredetének helyére – például egy régi mezőgazdasági birtokra – utal, amelynek nem feltétlenül kell konkrét földrajzi helynek lennie. [21]

56. Ennek alapján könnyen elképzelhetőnek tartom például, hogy az „Az erdőből” szavakat tartalmazó védjegy törölhető a 2008/95 irányelv 3. cikke (1) bekezdésének g) pontja alapján olyan áruk tekintetében, amelyek leírása a lajstromozás iránti kérelemben „fautánzat-anyagokból (például műanyagból) készült bútorok”, azon az alapon, hogy egy ilyen védjegy nemcsak az összetétel, hanem a vonatkozó termékek származási helye és eredete tekintetében is alkalmas a fogyasztók megtévesztésére. Anélkül is lehetne ilyen megállapítást tenni, hogy magán a védjegyen vagy a védjeggyel ellátott áruk, illetve szolgáltatások jegyzékén kívül más elemeket is figyelembe kellene venni.

57. Ennek megfelelően számomra nem meggyőző a Goyard érvelése, miszerint az említett rendelkezésben szereplő, az áruk vagy szolgáltatások „földrajzi származás[ára]” való hivatkozás szükségszerűen magában foglalja, hogy külső elemeket is figyelembe kell venni. [22]

58. E megfontolásokat figyelembe véve úgy vélem, hogy a jelen ügyben az a tény, hogy a Fauré Le Page Paris és a Fauré Le Page Marroquinier 2009-ben, illetve 2011-ben jött létre, nem vehető figyelembe annak megállapításához, hogy a vitatott védjegyek alkalmasak a fogyasztók megtévesztésére, és ezért a 2008/95 irányelv 3. cikke (1) bekezdésének g) pontja alapján törölni

[21] Lásd: 2017. június 27-i Aldi Einkauf kontra EUIPO – Fratelli Polli (ANTICO CASALE) ítélet (T-327/16, nem tették közzé, EU:T:2017:439, 46–52. pont). Ebben az ítéletben azonban a Törvényszék helyt adott az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatalának (EUIPO) fellebbezési tanácsa által tett megállapításoknak, és úgy ítélte meg, hogy az érintett közönség nem észlelné az „antico casale” megfogalmazást kellően konkrét és világos üzenetként, és ezért a védjegy ezen elemét nem a szóban forgó áruk földrajzi származására utaló megjelölésének, hanem egy pusztán dicsérő jellegű kifejezésnek tekintené.

[22] Amint azt az alábbi 62. pontban kifejtem, a 2008/95 irányelvnek – a védjegyoltalom megtévesztő jelleg miatti megszűnésének megállapítására vonatkozó – 12. cikke (2) bekezdése b) pontjának alkalmazása során azonban magán a védjegyen vagy a védjeggyel ellátott áruk, illetve szolgáltatások jegyzékén kívül más elemek is figyelembe vehetők (például az áruk vagy szolgáltatások tényleges előállításának vagy nyújtásának *helyével* kapcsolatos körülmények). Például a „Mövenpick of Switzerland” védjegyoltalom megszűnése azért került megállapításra, mert a szóban forgó árukat Németországban állítják elő (lásd: az első fellebbezési tanács 2009. február 12-i Biscosuisse – Chocosuisse kontra Mövenpick Holding határozata, R 697/2008-1, 17–19. pont).

kellene azokat. Ennek alapján – és a kérdést előterjesztő bíróság megállapításaitól függően – nehezen tudom elképzelni, hogy az említett rendelkezésben meghatározott törlési ok hogyan lenne alkalmazható az említett védjegyekre.

C. Záró megjegyzések: a törlés és a megszűnés, valamint egyéb jogorvoslatok közötti különbség

59. Amint azt a Bevezetésben már kifejtettem, a Goyard vitatott védjegyekkel kapcsolatos fő érvelése az, hogy azok tartalmaznak egy olyan elemet – az „1717” évszámot –, amely a fogyasztókban azt a (téves) benyomást keltheti, hogy a védjeggyel ellátott áruk eredeti előállítója (az 1716-ban létrehozott Maison Fauré Le Page) továbbra is részt vesz azok gyártásában, miközben a jelenlegi jogosult (a Fauré Le Page Paris) 2009-ben jött létre.

60. Értékelésemet kiegészítendő hozzáteszem, hogy véleményem szerint a vitatott védjegyekhez hasonló védjegynek a 2008/95 irányelv 3. cikke (1) bekezdésének g) pontja alapján – kizárólag az említett okból – történő törlése ellentétes lenne azzal az alapelvvel, miszerint a védjegyek a kereskedelmi ügyletek önálló tárgyát képezik. A védjegyoltalom átruházható egyik személyről vagy vállalkozásról egy másikra anélkül, hogy ezen átruházás magát a védjegyet érvénytelenné tenné. A Bíróság lényegében ezt állapította meg az Emanuel ítéletben egy olyan védjegy tekintetében, amely a szóban forgó ruházati cikkek eredeti tervezőjének nevét viselte, aki már nem vett részt azok előállításában.[23]

61. Az előzetes döntéshozatal iránti kérelemből úgy értem, hogy a Fauré Le Page jogszerűen szerezte meg a „Fauré Le Page” francia védjegyet a Saillardtól, amely maga is az eredeti Maison Fauré Le Page egyetlen részvényese volt, és amelytől később megszerezte vagyona egészét. Egyetértek továbbá a Fauré Le Page-zsal abban is, hogy a fogyasztók tisztában van azzal, hogy a védjegyek – különösen a jelen esethez hasonlóan, a luxuságazatban lajstromozott termékek esetében – gyakran az eredeti vagy első előállító létrehozásának évére utalnak, még akkor is, ha már nem ez az előállító felelős a termékek gyártásáért. Ez természetes következménye annak, hogy a több évszázados múlttal bíró vállalkozások ritkán maradnak változatlanok az idők során, és a gyakorlatban különböző ügyletek tárgyai lehetnek – értékesítés, visszavásárlás, átszervezés és védjegyek használata. Nyilvánvaló, hogy az ilyen ügyletek önmagukban nem tehetik automatikusan érvénytelenné az olyan védjegyeket, amelyek a korábbi vagy eredeti jogosultra utaló elemeket tartalmaznak.

62. Ezzel együtt az általam a Bíróságnak javasolt megoldás véleményem szerint nem zárja ki az ilyen védjegyek megszűnésének a lehetőségét, ha a lajstromozást követő használatukkal kapcsolatos körülmények igazolják, hogy az eredeti előállító (vagy a védjegy korábbi vagy eredeti jogosultja) már nem vesz részt a védjeggyel ellátott áruk gyártásában vagy a szolgáltatások nyújtásában, és ennek következtében a védjegy alkalmas a fogyasztók megtévesztésére ezen áruk vagy szolgáltatások jellemzői tekintetében.

[23] Lásd az említett ítélet 45–49. pontját. Lásd még: Ruiz-Jarabo Colomer főtanácsnok Emanuel ügyre vonatkozó indítványa (C-259/04, EU:C:2006:50, 35–40. pont). Végül lásd: 2009. május 14-i Fiorucci kontra HITM – Edwin (ELIO FIORUCCI) ítélet (T-165/06, EU:T:2009:157, 30–34. pont). Hozzáteszem, hogy a szellemi tulajdonjogok kereskedelmi vonatkozásairól szóló megállapodás (TRIPS-megállapodás) 21. cikke kimondja, hogy „a lajstromozott védjegy tulajdonosa a védjegyhez fűződő jogát átruházhatja azzal az üzletkörrel együtt, amelyhez a védjegy tartozik, vagy anélkül”.

63. E tekintetben emlékeztetek arra, hogy a PMJC-ügyre vonatkozó indítványomban [24] tisztáztam a különbséget a 2008/95 irányelv 3. cikke (1) bekezdésének g) pontja (amely a törléssel kapcsolatos, vagyis hogy volt-e egyáltalán helye egy adott védjegy lajstromozásának) és ezen irányelv 12. cikke (2) bekezdésének b) pontja (amely a megszűnéssel kapcsolatos, vagyis hogy mégis megállapítható-e egy érvényesen lajstromozott védjegyoltalom megszűnése, ha már nem felel meg a lajstromozás feltételeinek) között. Amint azt már jeleztem, az előbbi rendelkezés értelmében az olyan elemek, amelyek nem szerepelnek magán a védjegyen vagy a lajstromozás iránti kérelemben bejelentett áruk vagy szolgáltatások jegyzékében, nem vehetők figyelembe. Ezzel szemben a 2008/95 irányelv 12. cikke (2) bekezdésének b) pontja szerint a védjegyoltalom megszűnését kell megállapítani, ha a lajstromozás napját követően „a védjegy – a jogosult vagy az ő engedélyével más által folytatott védjegyhasználat következtében – az árujegyzékben szereplő árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban megtévesztővé vált, különösen az áruk vagy a szolgáltatások jellegét, minőségét vagy földrajzi származását illetően”. [25] E rendelkezés értelmében tehát a védjegy lajstromozás utáni használatával kapcsolatos külső tényezők figyelembe vehetők.

64. Következésképpen, míg a korábbi vagy eredeti jogosultra, illetve a védjeggyel ellátott áru eredeti előállítójára vagy az ilyen szolgáltatás eredeti nyújtójára utaló elemeket tartalmazó védjegy törlésének a 2008/95 irányelv 3. cikke (1) bekezdésének g) pontja alapján nincs helye, az az említett irányelv 12. cikke (2) bekezdésének b) pontja alapján megszűnhet, ha például bizonyítást nyer, hogy a védjegyet a lajstromozás után olyan árukra vonatkozóan használták, amelyek előállítása semmilyen módon nem kapcsolódik az eredeti előállítóhoz vagy gyártóhoz. Emlékeztetek arra, hogy lényegében erre a következtetésre jutottam a PMJC-ügyre vonatkozó indítványomban, amelyben azt javasoltam, hogy a Bíróság úgy értelmezze az utóbbi rendelkezést, hogy azzal nem ellentétes a tervező családi nevéből álló *védjegy oltalma megszűnésének* azon az alapon történő *megállapítása*, hogy a védjegyet annak átruházását követően olyan körülmények között használták, amelyek alapján a fogyasztók ténylegesen azt hihetik, hogy a tervező továbbra is részt vesz a védjeggyel megjelölt áruk tervezésében, noha ez a helyzet már nem áll fenn.

65. Végül megjegyzem, hogy a 2008/95 irányelv (7) preambulumbekezdése kimondja, hogy az irányelv „nem zárja ki a védjegyjogon kívüli, így a tisztességtelen versenyre, a polgári jogi felelősségre vagy a fogyasztóvédelemre vonatkozó tagállami jogszabályi rendelkezések védjegyekre történő alkalmazását”. Amint azt a Bíróság az Emanuel ítéletben [26] kifejtette, a „téves” információ védjegyben való feltüntetése bizonyos körülmények között – a polgári jogi felelősség megállapítása céljából – „csalárd” magatartásnak minősülhet, még akkor is, ha az nem minősül az irányelv 3. cikke (1) bekezdésének g) pontja értelmében vett megtévesztésnek. Ez a helyzet különösen akkor állhat elő, amikor a védjegyjogosult az érintett fogyasztók előtt egy korábbi hasonló védjegy jogosultjának jogi vagy gazdasági jogutódjaként jelenik meg, anélkül, hogy a kettő között bármiféle folytonossági vagy jogutódlási kapcsolat állna fenn.

66. Ezt a körülményt – ha az már a védjegy lajstromozásának időpontjában is fennállt – a védjegynek törlésének a 2008/95 irányelv 3. cikkének (2) bekezdésétől eltérő másik – nevezetesen az irányelvnek a rosszhiszeműen bejelentett lajstromozásra vonatkozó 3. cikke (2) bekezdésének d) pontjában szereplő – okból történő megállapításához is figyelembe lehet venni. [27]

[24] Lásd az említett indítvány 50–54. pontját.

[25] Kiemelés tőlem.

[26] Lásd az említett ítélet 50. pontját.

[27] Lásd, a 207/2009 rendeletre vonatkozó analógia alapján: 2022. július 6-i Zdút kontra EUIPO – Nehera és társai (nehera) ítélet (T-250/21, EU:T:2022:430, 68. pont). A 2008/95 irányelv 3. cikke (2) bekezdésének d) pontjával egyenértékű rendelkezés az említett rendelet 52. cikke (1) bekezdésének b) pontja.

67. Az ilyen alternatív igény sikeressége azonban attól függ, hogy megállapítható-e, hogy a védjegy jogosultja – jelen esetben a Fauré Le Page – szándékosan a folytonosság vagy jogutódlás valótlan látszatát kívánta kelteni. Meglátásom szerint – és a kérdést előterjesztő bíróság értékelésétől függően – a jelen ügyben nem tűnik úgy, hogy erről lenne szó, mivel – amint azt már a fenti 60. pontban megjegyeztem – a Fauré Le Page jogszerűen szerezte meg a „Fauré Le Page" francia védjegyet a Saillardtól, amely maga is az eredeti Maison Fauré Le Page egyetlen részvényese volt, és amelytől később megszerezte vagyona egészét.

V. Végkövetkeztetés

68. A fenti megfontolásokra tekintettel azt javaslom, hogy a Bíróság a Cour de cassation (semmítőszék, Franciaország) által előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekre a következő választ adja:

A védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2008. október 22-i 2008/95/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 3. cikke (1) bekezdésének g) pontját

úgy kell értelmezni, hogy egy olyan évszámnak a védjegyben való feltüntetése, amelyet a fogyasztók a védjegyjogosult alapítási évének megjelöléseként értelmezhetnek – noha nem ez a helyzet –, önmagában nem vezethet e védjegy törléséhez. Ahhoz, hogy egy védjegy az említett rendelkezés alapján törölhető legyen, az általa jelölt áruk vagy szolgáltatások valamely jellemzője tekintetében kell a fogyasztók megtévesztésére alkalmasnak lennie, és az ilyen jellemző *kellően konkrét* megjelölésének kell, hogy minősüljön. Ezen túlmenően a magán a védjegyen vagy a védjeggyel ellátott árukat és szolgáltatásokat a kérelem benyújtásának időpontjában tartalmazó jegyzéken kívüli semmilyen körülmény – például a védjegy jelenlegi jogosultja alapításának tényleges éve – nem vehető figyelembe az említett irányelv 3. cikke (1) bekezdésének g) pontja szerinti értékelés során.